A photograph of a stadium with rows of yellow seats and a blue railing in the foreground. The seats are arranged in a grid pattern, and the railing is a simple metal structure. The background is a bright, overexposed sky.

Олександр Ющак
Наміри і надії

Олександр Ющак
Наміри і надії

ЕЛЕКТРОКНИГА

Київ 2016

УДК 821.161.2
ББК 84(4 Укр)6

Ю 98

«Наміри і надії» – дебютна збірка Олександра Ющака, до якої увійшли вибрані поезії, написані протягом п'яти років. Автор є учасником літературного клубу в місті Бучачі, що діє при Літературному центрі імені Аґнона. Книга – це двомовна спроба говорити про найважливіше: любов, віру, радість і розчарування. Збірка відкриває читачеві автора, котрий часто живе у різних містах, постійно пише, закохується, розчаровується, рухається, але ніколи не втрачає своїх намірів і надій.

Збірка є проектом Літературного центру імені Аґнона – організації, що діє у Бучачі, рідному містечку Нобелівського лауреата з літератури (1966 р.) Шмуеля Йосефа Аґнона. Мета Літературного центру – окреслити Бучач на літературній мапі країни, організовуючи у ньому зустрічі, презентації, літературні мандрівки, видавничі проекти.

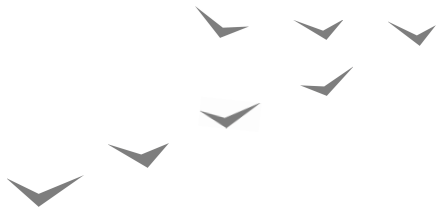

Книжка розповсюджується в рамках проекту «Електрокнига», одночасно в паперовому і в електронному варіантах. Паперовий варіант з доставкою по Україні можна замовити за e-mail elektroknuga@mail.ua, посилання на скачування електронної версії отримати на сайті «Автура» (www.avtura.com.ua).

ISBN 978-617-7026-34-0
ISBN 978-617-7026-02-9 (серія)

© Ющак Олександр
© Проект «Електрокнига»

Олександр Ющак
Наміри і надії

Схоже, я заблукав. Ти безлюдний острів,
який занадто глибоко у себе пустив.
Раптові фрази і думки — надто гострі,
вирізають зсередини і роблять пустим.

На черговому відвідуванні уже стоїть вето,
і також на наступному слизькому питанні:
«Маючи лише єдину сигнальну ракету,
щоб врятуватись, зробив би вистріл останній?»

Дивно звучить: початок початку, кінець кінця,
чудодійний подорожник і цілюща сила кропиви.
«Магістр історії дивився у корінь». Теорія ця
має право дослідити справжність мотивів.

Щоб їсти каштани, шукай насіння у штанях.
Щоб любити природу, спробуй хоча б не смітити.
Щоб стати першим, відчуй ритми останнього.
Можливо, згадають тебе у дешевеньких титрах.

Ти не помічатимеш мене
відтоді, як почнеться спека.
Раптово усе спалахне,
та ми вже зовсім далеко.

Ти носитимеш мої кульчики,
обійматимеш вночі ведмедя.
Так шкода, що ми не влучили,
як шкода, маленька леді.

Ти назвеш наші мрії порожніми,
бо всередині вже не тьохкає.
Пам'ятаєш, який був стимул?
Добратись до фінішу вдвох.

Ти вважатимеш собі у січні,
що між нами величезний рів,
але ж спогади пересічні
нагадають, як тебе я грів.

Моя радість, мов нитка, палала
на дешевому вистояному бензині.
Лише один маленький спалах
змусив її трансформуватись нині.

Люди були дуже корисними
кістками, що обтягнуті шкірою.
Даруючи щастя, зависли. Ми
над безоднею сумнівів й віри.

Не хірург, але вирізав ребра,
не питаючи дозволу в пацієнта.
Мені просто було необхідно, треба
ще один із солодких моментів.

Холодний дощ у долоні падав.
Магазини закриті завчасно. Вечір.
Я хотів собі купити малу лопату,
бо надто мілко дивився на щоденні речі.

Не напрягайся. Мне тоже нравится молчание.
Но если учесть, что тебя нет рядом, — ничуть.
Собирать листья, говорить, мол, они чайные,
взять чувства в кулак и тебе назад вернуть.

Не думай, когда с другом за чашечкой кофе,
или на прогулке с ним возле высохшей ивы.
Этот друг — я, мысли приведут к катастрофе,
ибо как-никак, но я просто до жути ревнивый.

Не бойся прислоняться друг к другу ближе,
обниматься при встрече в любом окружении.
Тожe не люблю мотивов из мыльного Парижа,
поэтому сдержанным хочу быть более-менее.

Не зубри все физические свойства формалина
и какую электронную формулу имеет ртуть.
Ты почти как моё любимое варенье из малины.
Хочу, ни разу не теряя, тебя навсегда вернуть.

В моей памяти волны будут искриться,
и эти прекрасно яркие весной аллеи.
Мои самые близкие, добрейшие лица,
воспоминания о которых так лелею.

Невыносимая жара становится чуждой,
обжигает воздух прохладно-влажный.
Оскал ищет шестилетнюю окружность,
которая в жизни — одна из самых важных.

Расставаться и бросать любимые вещи,
понимать, что уже не своё то, что родное...
Не хочется выглядеть, как можно резче:
Одесса, моё сердце по тебе тоскует и поет.

Ты улыбаешься, а глаза полны грусти.
Вроде бы любишь, а сердце пустое.
В объятия к себе ты меняпустишь?
Сказала уже за спиной, что не стоит?

Ты вновь молчишь, а я по губам читаю,
что волосы твои вьются от волнения.
Замерзаю утром и только вечером таю
от мысли, что мы близко более-менее.

Ты снова уйдешь, не прощаясь со мною,
а я, как всегда, молча, ничего не замечу.
И только, придя домой, на старых обоях
метафорами нарисую желанную встречу.

Мне плевать. На рамки. На мнения.
На любые нелепые чужие амбиции.
На петли на шеях и землетрясения,
мне уже плевать — готов разбиться.

Какое ведь счастье — быть одиноким.
Наверное, одно из самых грустных.
Пустая телефонная книга на Нокии
ещё больше угнетает и сопутствует.

Пора научиться заглядывать в души,
не в глаза, делая вид удивлённый.
Этот взгляд всё случайно разрушил,
одиноких осколков внутри миллионы.

Пора улыбаться без взаимности даже,
желать здоровья тем самым бомжам.
И пусть не скоро, но время покажет,
кто настоящий, а кто обычный кожзам.

Забитые людьми абсолютно вагоны,
и даже в толпе, упади ты хоть раз,
пробегут одинокие алчные тонны
по тебе. Если руку никто не подаст.

Когда счастье немедленно рвется наружу,
когда хорошего настроения полный рот,
когда рядом лишь те, кому я точно нужен,
жаль, но время со скоростью света идёт.

Когда окружен лишь верными друзьями,
когда получаю то, чего так давно хочу,
когда меня любят вопреки моим изъяснам,
всё равно чего-то недостаточно чуть.

Когда абсолютно не нужны мне врачи,
когда не знаю, как выглядят аптечки,
когда счастье способно меня лечить,
понимаю, как же оно быстротечно.

Когда часы перевести на час вперед надо,
когда нет необходимости просыпаться рано.
Всё равно была обнаружена мини-блокада,
которую утром в объятиях взорвала мама.

Сжигаю свою любимую рубашку,
выбрасываю в окно свой галстук.
Потому что запах твоих мурашек
где-то под воротником остался.

Нарочно теряю свой бумажник,
там всё ещё вклеено твоё фото.
Насколько же было важным
смотреть на тебя после работы!

Бежать прочь заставляет весна,
ложиться рано утром, в четыре.
Так не успеешь прийти в снах,
заполнить пустоту в квартире.

На зеркале надпись помадой.
Пожалуй, я оставлю её лишь.
«Тебя в жизни уже мне не надо.
С любовью, немножечко боли».

У чергову ніч спрацювала сигналізація,
хтось шматочками мене краде.
Від звуку жахливого тілом вібрація.
Мурашки найщасливіші мої, ви де?

Ця частота замкнулась усередині,
як на дієті нестерпне бажання халви.
Маю те, що мені давно відведено,
звикаю вже... А що зробите ви?

Не боюсь щось зробити не так,
швидше питаю себе: «Навіщо?»
Рахуючи приємні моменти до ста,
у голову стукують думки віщі.

Просто в житті ось так буває:
щирість в людей має різні рівні.
Але найбільше мене вбиває,
коли вдають, що комусь потрібний.

Рентгениш безжально очиськами,
визначаєш справжню глибокiсть.
Зазираєш у блискуче чистi,
зазiхаєш на внутрiшнiй спокiй.

Гадаєш, що пiдеш безслiдно,
забираючи дрiбку, що дала.
Не впiймав за хвiст тебе, зiрко,
менi забракло зовсiм немало.

Десь угорi надi мною глузують
й смiються, не дивлячись в очi.
Ця зима стала такою сумною,
цей холод пробирає i точить.

Майориш небаченим сяйвом.
«У головах карбуватись ще рано».
Одне небо над ними маємо.
Я до Тебе звертаюсь, кохана.

Камази шурують по серцевих клапанах,
маршрутки зупиняються на передсерді.
Моя ходова недостатньо залатана,
дихає через іржаві діри запахом смерті.

Відеореєстратор фіксує блиск твоїх фар,
GPS-навігатор відстежує твій рух.
До ста на годину і в двері водія удар.
Засмучений вилізу, та все ж прийду.

Однакове магнітне поле у капотів,
саме через це кидає на різні автобани.
Де то мастило, що залишали на потім?
Заллемо ним, мов зеленкою, клятї рани.

Спідометр ховається на задніх сидіннях,
плаче у кермо серпень за липнем. Їдь.
Але двигуни наші спалахують. Тління...
Не доля горіти, бо ми з різних століть.

Самодостатність залишає надрізи
під ребрами, оком. Окунем
гачок маніпулювати зможе грізно,
залежить з якого зачепить боку.

Риба божеволіє змалку.
Глушиться. Луциться. Кавалок
горизонту хоче вкусити палко,
але не відає, що їй буде мало.

Марні спроби встати на хвіст,
крокувати назустріч течіям.
Рвати на собі старі жилки дві,
щоб не бути сьогодні запеченим.

Не загубити нічого б у межах:
від плавника до луски і серця.
Бо нагорі за нею стежать
через збільшувальні скельця.

Їй не хочеться гратись у клона,
кубиків льоду боїться змалку,
і ховатись десь поміж планктону,
коли на поверхні чекає Рибалка.

У Нього вдосталь ще є терпіння.
Сидить і чека, рукава закотивши.
Теплі руки пускають проміння:
«Моя рибо, припливеш коли вже?»

Четыре вечера. От Дерибасовской до Ильичёвска.
От твоего приятного голоса до самых грустных нот,
взгляды робкие — в душе лишь одна речёвка,
не слышал которую даже старый и рыжий кот.

Суета. Я услышал, как с твоего пальто упал муравей.
Он сказал, что твой взгляд тронул его до мурашек.
Вот, ты улыбаться опять начинаешь сильнее,
глядя пристально на первое совместное фото наше.

На улице ливень, но там высоко летают птицы.
На подоконнике снова сидят влюблённые вороны,
но только твои невероятно красивые ключицы
заставляют глаза мои бегать в разные стороны.

Как в маленьком городе после обеда
центральная площадь почти пустая.
Мысли о тебе — большущие беды
в голове моей собираются стаями.

Сообщают мне собачьим лаем,
что на изломе эпохи ванили
не нужна твоя верность бывшая.
Теперь наш мир меркантилен.

И в мгновение становится ясно:
твой внутренний мир обняла пыль.
Подавай тебе кусок сочного мяса,
готовить полезнейшую курицу гриль.

Подарить красивейший ошейник
во избежание с вшами драки.
Впрочем, если такие отношения,
тогда лучше прогнать собаку.

Щёки покрылись блестящим спальником,
костёр медленно догорает в твоих зеницах.
Холодно. Утешаешь сердце медалями.
Тебе ведь тоже тяжело извиниться?

Знаешь, а ведь пятки потеют от страха
и плевать на то, какой я смелый.
Когда увидел впервые, робко ахал:
«Какое же элегантное у тебя тело».

Руки по локти в жестокости и цинизме,
а мы и не собираемся идти к крану.
Состояние собственного организма
напоминает большущую рваную рану.

На кончике языка остатки последней дозы.
Мы обещаем себе, что этого не повторится.
Да, обещаем вполне искренне и серьёзно,
доставая из кармана наши запасные лица.

Я видел тех, кто «до последнего вдоха»,
ты знаешь тех, кто судьбы рушат.
Покажите нам, пока мы ещё не сдохли,
рентгенов, влюбляющихся в душу.

Через час на встречу к тебе идти.
Через две недели начало весны.
Удивлён, но больше нет «я» и «ты»,
есть неожиданно счастливые мы.

И мой свитер — уже твоё одеяло.
И нет рук моих — есть руки наши.
Если ты ещё никогда не летала,
мы летаем с помощью гуаши.

Не буду ждать тебя с тренировок
и тем более с каких-то репетиций.
Я словно без причины арестован,
ибо мы рядом будем находиться.

И не захочется переключиться
моментально с такого счастья,
которое дарят твои ключицы,
маленькие, нежные запястья.

В этих городах всего лишь гости,
от злости пробирает серьёзно.
На холодных стенах дрожат кости,
не понимая, как рядом скользко.

Мы быстро заказали две пиццы,
спешим делить чашку чая.
На английском — «ту пиццы»:
тепло без причин излучаем.

Я невольно казался мятежным,
нарочно касался касательных.
Как ни ломай, но уже тем же
не стану кругом спасательным.

Обидой светофоры разбиты.
Кому теперь и куда движение?
Мою дверь доедают термиты,
кому верь больше, кому менее?

Рекламные щиты стали тише,
в кафешках опять крутят Дорна.
Улицы наших с тобой городишек
поняли: близость — так иллюзорна.

Достаю руки из дырявых карманов,
не щадя, обжигает их печаль.
Вчера ювелир меня ловко обманывал
и запрещал мне о тебе мечтать.

Торопясь, тыкал в старый домашний.
Где ты прятаться можешь, как не дома?
В своей самой безопасной башне:
«Алло, принцесса?», «Извините, знакомы?»

Начали рушиться стены и гореть сцены
в памяти, которая ещё не знала сбоя.
Хотелось себя полностью обесценить
и вновь задать себе вопрос: «Кто я?»

Как пенсионеры в очереди на маршрутку,
пытаясь сберечь этот мелкий грош,
я ждал, и если б курил, курил бы трубку,
пока наконец ты ко мне снизойдёшь.

Мои имущества подлежат конфискации,
за декабрь прибежал газовый счет.
Иронично написано: «У нас акция!
К оплате четыре тысячи восемьсот».

Пришел апеллировать у твоего шлагбаума,
отсутствие гордости сжигало меня дотла.
Словно «счастливчик» с синдромом Дауна
хотел внимания. И хоть грамм твоего тепла.

Сейчас скрипят тормоза машин.
На деревьях не осталось листьев.
Уезжая, любимым рукой помаша
или поставь хоть записку на стол.

Навсегда запомни тепло их рук,
их улыбки, глаза, и даже изъяны.
Любимых людей всегда дома ждут,
даже если они оставили раны.

Людям любимым никогда не лги,
ты научись им просто верить.
Ведь лишь они простят все долги,
и перед тобой не закроют двери.

Любимых нужно с работы встречать,
с ними надо встречать перемены.
Ведь любимые — твоего сердца часть,
а вместе, любимые люди бесценны.

Пташечко, не обов'язково летіти у вирій,
спробуй придивитись до дерев, що навколо.
Тебе із твоїми ранами остаточно вигрію.
Не спіши відлітати, все мине поступово.

Не плач, адже пір'я ще досі не висохло,
воно обливається тією солодкою кров'ю.
Навіщо летіла вночі так високо,
якщо серце попереджало неодноразово?

Моя пташечко біла, не сідай у клітку,
повітря свободи таке життєдайне.
Найкращі спогади приходять влітку.
Лети далі, та прошу, не покидай мене.

Зустрінемося біля гори високої,
підемо купатись у кущі кропиви.
Із термоса по ковтку спокою,
давно ми з тобою його не пили.

Піймавши брудний автобус
зайду туди «по посвідченню».
Не марнуючи єдину спробу,
щиро зроблю тобі освідчення.

Для ніг принесу табуретку,
на коліна стану, сказавши:
«Стань моєю шкарпеткою,
що загубилась назавжди!»

Я знаю, що ти зараз від мене далеко. Привіт.
Ніби не лист, але напишу тобі все, як треба.
Як ти там? Не сумуєш ще? Мій маленький кіт.
Занадто мило? Просто хочеться дуже до тебе.

Пірнути в теплі обійми і почути твоє «кльово».
Це буде найприємніший у моєму житті дайвінг.
Вінниця. А мої квитки зараз до Одеси і Львова.
Приїхати до тебе не будеш вважати зайвим?

Наші імена відрізняються лише на одну літеру,
бо ми жили раніше буквально через три хати.
А тепер нам завдяки дурному життєвому вітру
доводиться зустрічі нечасто і довго чекати.

Наші зірки в різних Галактиках,
паралельні у них траєкторії.
Яку частину нашого «клаптика»
кинули ми в крижаний крематорій?

О котрій розбивались комети?
Скільки хвилин ми тоді цілувались?
Якщо сказати комусь попередньо,
мені дійсно тебе зараз мало.

Ми ненароком закрили шатли,
відстань між нами — одна долоня.
Як я посмів так тебе залишати,
балансуючи почуттями в полоні?

Не хочу галасувати щосили,
що любов наша - вище неба.
Мене раптово так підкосило.
Вкрай самотньо. Без тебе.

Я відчував цей ніжний запах,
мене пекельно боліли легені.
Дихав сьогодні за завтра,
бачачи старість своїх генів.

Геть добре на вік свій тямив,
та не розбирався в інших.
Тримав найдорожчих руками
за їхнього серця кінчик.

Поводився не так, як треба,
забував про важливі речі.
Хапав повітря з-під неба
й сповнювався порожнечі.

Перездавати п'ятірку і мити машину, коли дощить.
Лимонад із мандарин та суші із гречки.
Заїдати гикавку хлібом, щоб змовчати на мить.
Здається, у житті їй такий ж недоречний.

Шоколад і якісь там у ньому горішки,
які сам не куштував жодного разу.
Те, що я почув, було найгарнішим:
«Дякую тобі. Ти мене трішечки вразив».

Свідомість здатна відчувати майбутнє.
О пів на п'яту, сповнений передчуттям ранку,
але не знаю, хто це прокравсь на кухню
і так гучно й для чого відсував фіранки.

Мені так паскудно ще не було ніколи.
Слід було прийняти якийсь сорбент
чи випити тієї космічно-темної Коли,
бо дивився в п'їтьму, а бачив — себе.

Я гадав, що буде значно простіше.
Віскам не думав про любов, як погугтє,
що мене настільки підносить і раними
водночас. Ушов вулицю, гадував про неї,
готовий був дати дев'ять кілометрів
мало не щодня, аби бачити, як вона смі-
ється, щоби трощи собі надцербити того
щастя. Що ж ми вкладали у життя,
чим все довкола було закруглене на любові?
Я вкладався у друзів - десь схидив, десь
здобув безцінний досвід. Часто я віддавав,
а нічого не отримував натомість. Дружба
тоді виявлялась лише словами, кимутимми
на вітер. Але хіба ж світлий? Я теж
гадував про найдорожчих. Ранив їх, навіть
не розуміючи того. Думав, що всі найго-
вітливі будуть завжди праві. Але час і дайду-
ність робить своє. Тепер я боюсь озирну-
тись і не подати найцінніших диле себе.
Тримав їх серце у своїх долонях. Хотів би
зирнути, але ж, напевно, розумів робити це.
Чим віддаєш серце одній, гадуєш, що вона
має битись і диле іншою.

Все, що мене тримає на плаву, це, напевно,
віра: в Бога, в усе, що Він створив і дав
нам диле користуватись.

А хотів би робити цей світ
кращим. І часом думаю, що
роблю. Але може я помилюсь?
А такий же єсть, як мільйон
інших. Хотів би ставати ліним,
козбується важкого неиттєвого
баласту, але голує той валтає.
цороку стає важчим. Задує переїзди,
ти тисячі кілометрів, які пачатав.
Здавалося, можна парешті десь асіти,
короати, зупинитись.
Але це, напевно, не моє - зупинитись.
А зупинював міста, Тівдень на Захід,
Одесу на Львів, говорив двома мо-
вами, і котна ставала рідною,
котна пускала у мене корінь,
а потім болла своїми словами.
Млів у іпантських мурашниках.
Потім втікав у рідне листечко,

де опісля обіду життя ніби
зупиняється: там все розмірено
і тихо. Ось там можна було
осісти і продрімати. Але чи це
мені зараз потрібно?

Пам'ятаю квіти, які купив їй
на День народження, пам'ятаю
все, що пов'язане із найдорожчою
жінкою - я часто такий в'яст,
і зовсім забуваю про дім, забуваю
про неї, але постійно пошу у серці
її образ - дні мене вона завжди
молода, і завжди найрідніша,
бо дала життя.

Я б так хотів одного разу
прокинутися і розуміти, що ця -
симвіль, що поруч зі мною та,
котра стала мамою моїх дітей,
що я маю куди повертатися і
мене завжди чекають.

Все моє життя - це каміри і надії
Каміри стати кралицями, каміри мо-
бити і працювати, каміри нести світло.
Надії, що є такі зможу це зробити, що
не провалюсь, що дійду до мети.

Тому все, що тримало тепер у руках -
це очі слова, які простотасть у тексти,
стають видимими шмитами, переходять
із моєї голови у чужаки реальні сторін-
ки, а тепер і книжку. І хотів би три-
мати у руках теде - теми, сонітми,
красиву, трюси соніу, таку пітану.

Хотів би сказати все те, що ніколи не
говорив. Бо не млі. Боєвсе рачити.

Боєвсе втрачати. Боєвсе бути диваким.
Але найбільше - боєвсе полегати на суче.
Дивлясь на теде здалеку, ти стоїш і, на-
певно когось чекаєш. І все, що маю тепер -
це усі твої слова, рідні і речення. Все воно
у моєму серці. Ти у моєму серці.

Такожму це трюси дурному, юному, але
завжди ритмічному та чутливому.
Маю, маю тепер підіти і сказати:
„Привіт, як справи? Ось, це тобі. Все найцін-
ніше: каміри і надії“. ||

Запах твоих волос мешает спать этой ночью,
хотя я и совсем не близко к твоей шее и талии.
Уверен, это все в моей голове. Между прочим,
ещё со вчера она утопает в тебянехватании.

Когда влюблены, кажется, в морской воде нет соли,
в самом лицемерном человеке искренность хлещет.
Любим, когда отсутствие солёности приводит к боли,
а лицемеру готовы прощать самые мерзкие вещи.

Я понимаю, что пришел к заключению:
чувствую, что не нахожу в других прикола.
Только одна девушка. Одно приключение.
Остальные — просто особи женского пола.

Ещё очень долго буду в спину смотреть,
чувствовать послевкусие ночного танца.
Хотя бы на половину, хотя бы на треть,
неизбежно на все «да» ответив, остаться.

Важко дихати, бо тремтіння збиває серцевий ритм.
Від того, що змушені віддаляться, повітря щільніше.
Мені залишається хіба що по грудях себе бити,
та чи від цього радості у наших серцях більше?

Лінії електропередач нагадують твоє випрямлене,
червоний колір на світлофорі — щічки твої рум'яні.
Я помилятимусь без тебе, але ти виправ мене,
бо не хочу залишатись один у холодній ямі.

Не потрібно, адже вона до душі пронизує.
Все навколо таке дивовижно пухле й сіре.
Я цілий день, як якір у океані, летів донизу,
втрачаючи одночасно рівновагу і віру.

Так, наче ніжно зі спини підкралась,
так, наче тепло додавала щосили.
У ямках на щічках заховався галас,
відлунням якого мене підкосило.

Мав наміри довго тебе берегти
(не знаю, чи справді була причина).
Як сильно тримали мої думки?
Мовчання. Розводиш плечима.

Твої катакомби запрошують вліво,
йшов іншим шляхом, підірвався вмить.
Моє нутро, плачучи заболіло,
кажу йому «годі», а воно досі болять.

Торнадо завжди дарує враження,
хотів видовища вночі ще і ще.
Після опівночі — лише зараження
і такий болючий серцевий щем.

Мені б заснути з тобою в пустелі,
скорпіони були б для тривоги.
Ногами топтати біле постільне,
яке застрягло довкола горла.

Бездумно йти і спіткати оазис,
але не могли втамувати спрагу.
Тримай вже міцно руками вазу,
зачитаю кілька нових правил.

Ми йшли обабіч сотні трупів,
бажав, аби ти не знала страху.
Я втрачаю зір від зайвих рухів.
Не бачу тебе. Поїхав дахом.

Торкаєшся зіницею до зіниці,
підіймаєш свій погляд по сходах.
Чистіший і глибший, аніж криниця,
і разом з тим, бурхливий, як сода.

У коридорі дихаєш мені в серце,
незабаром воно стане гарніром.
Будь моєю сіллю, моїм перцем.
Будь моєю незламною вірою.

Тіло звивалось, мов стяги
під вітром, до нестями
вишукано одіте.
Бувало,
щиріше, аніж діти,
розказувала про свої болячки.
Ставало лячно,
що наші з нею квартали
можуть переїхати в інші міста.
Отримати нові влади,
прописані постулати,
фальсифіковані резолюції
і настане час закричати.
Про вселенські чорні діри,
про те, що не існує довіри,
й у найпрестижніших банках
роздягнуть тебе до нитки.
Змісту тоді з самого ранку
їсти і говорити, пити і говорити?
Це все чомусь недоречно.
Синоптики не говорили про зливу,
не прогнозували міцних морозів.
Справедливо мене розізлили,
бо тепер стою на порозі,
балансую на голці і нитці,
і без неї — справді слизько.

Повітря може звільнити.
За руку тримати — близькість.
Це наче справжня довіра,
наче максимальна щирість.
Карикатура чи сатира?
Політ у прірву в такому мирі.
Так швидко й так уперто.
Тримати за руку — близькість,
якщо готовий вмерти.

Наче із одного тіста,
із однієї бочки
дихаємо,
вдихаємо
повітря однакового вмісту.
Такими ж малими ковточками
розділяємо світ на фрагменти.
Обійма найдорожчі шматочки,
відкида безцінні моменти.
Коли в гостях був спокій
і нестримне бажання
відчути наївність знову,
запах шкірок бананових,
на які наступав зрання.
Тим не менш,
віднайшов присмак солодкавий,
який звичайно ж на протидію
став каталізатором спогадів милих.
Несподівано із рукава вигорнув
так незграбно, як тільки умію,
подаровані тобою козири.
Ця незграбність тебе вже втомила,
не наполягав на їх використанні,
бо мабуть, не вважала доречним
легковажити їх особливістю.
Тим паче,
у такому безглуздому стані,
у такому ще юному віці,
на передостанній сторінці

нашого листування.
Наче із одного міста,
із однієї вулиці,
із сусідніх будинків
нам не випало присісти.
Йшли і шутилися,
бо мали обмаль часу.
Слухав твої найщиріші
особисті переживання,
застигав у іншому вимірі,
не збираючись відмерзати.

А ти...

Зігриваєшся космічним теплом,
особливо у такі пронизливі дні.

Не повіриш одразу,
що експериментальні вогні
можуть раптово вразити,
змусити відчувати.

Відчувати себе поетом,
який не пише сонети,
не складає п'єс гірких.

Він
у твоїх
попелястих
кометах
рачує
й римує
згаслі зірки.

Привет. Я видел тебя лишь на фото
и на экране. Только не утром ранним,
а вечером. После работы. Или учёбы.
Ещё бы. Я готов тебя ждать сколько угодно.
Всё равно, что это сейчас не модно,
всё равно, что сейчас никому не верят.
У меня совершенно другие мерки,
мне не нужны проверки. Всё очень просто.
Альбиносы ищут себе пару, а ты нет.
Почему? Тебе не нужны удары. Пощёчины.
Тебе это ни к чему. А я подставил бы щеку.
Один раз. Вторую. Ещё раз и снова.
Я прислушаюсь к твоему слову,
а услышу, до слёз трогаящую мелодию.
Таких больше не существует в природе.
По крайней мере для меня. Так есть.
Месть? Нет. Я не такой. Я слишком глуп.
Миллионы луп не найдут тебя в моём сердце.
Я тебя спрятал надёжно. Сменил все обложки
и теперь вряд ли найдешь. Снова ложь.
Со временем кажется, что её меньше.
Но это лишь заблуждение. Кораблекрушения
случаются не из-за плохой погоды.
Это люди глупы. Плывут в Гваделупу,
не зная законов. И правил. Я бы добавил:
где раньше не были. Мне бы на небо.

А потом вниз. Но уже только к тебе.
Сплошь одни войны. Слова убойные,
обещания и фразы. Не убивай меня сразу.
Давай затанем нашу войну. Нарочно.
Разве так можно? Сквозь болото и ливни,
не глядя в лицо противнику, быть противным.
Вот дело в чём. Я подожду. Ты ответь.
Я под дождем. Но мокрым всего лишь на треть...

Мой внутренний мир до глупости ограничен:
мытьё посуды и любовь к морализаторству,
вдохновение и коллекция разноцветных спичек.
Его ничтожность доказать можно запросто.

Ломаные сигареты и пристрастие к красному,
регулярное определение неопределённостей.
Делай, как знаешь, каждый живёт по-разному,
и не стоит следовать правилам скромности.

Ничто из этого не определяет моего мира.
Сколько в нём рек, океанов и шумящей воды,
сколько частей, жаждущих прогрессировать
останавливаются, когда боль бьёт в кадык.

Оказался в твоих руках, незнайомка.
Играй радостно и не минуй ни одну из струн.
Мой внутренний мир был нежно скомкан,
но сильно кричал о желании продолжить игру.

А ты от этой мерзкой войны не устал?
Осколки чистой души запятнаны кровью.
Пошлость, грязь и мат на твоих устах
не менее подрывают твоё здоровье.

Знаешь, каково на передовой танкисту,
когда Бог не предотвратит брони жжение?
Представь, ты хуже последнего эгоиста,
кроме себя, разрушаешь своё окружение.

Ну в чём же одинокий солдат виноватый,
что был брошен вчера в неравном бою?
Безразличность ранит сильнее гранаты,
ведь он один защищает землю твою.

Окровавленные тела в пшеничном поле.
Героизм в сердцах за свободу кусается.
Если ты не смущен, тогда ты болен,
здоровых людей это глубоко касается.

Вернувшись не задают глупых вопросов
даже самые отличающиеся интеллектуалы.
В подсознании лично я понимаю просто,
что благодарности будет ничтожно мало.

Поколение деградации, лжи и разврата
своей свободы цены совершенно не зная.
Надеюсь, вы поймете случайно когда-то,
что солдат бесплатно за неё умирает.

Что-то сушит внутри, что-то ёрзает.
Сердце уже, как магазинный прилавок:
просроченные газеты нью-йоркские.
Отсутствие тебя жжет лёгкие лавой.

Из дня в день температура выше,
старый врач заставил пить пилюли.
Нет, не думай, я из игры не вышел,
он не спросил, болеть тобой хочу ли.

Некрасиво сравнивать тебя с заразой:
восхитительный, с ямочками, стимул.
Ведь это жутко заезженные фразы,
которыми создаю мерзкую картину.

Пять дней иду по сухим дорогам,
острых поворотов немало пройдя.
Впредь разрывало молчание Бога,
а более — полное отсутствие тебя.

Говорят: «Всегда нужно идти до конца».
Даже в поединках с египетской коброй,
не взирая на горечь в ваших сердцах,
не глядя на дикую боль под рёбрами.

Улыбаться, когда сил ни грамма,
делать то, что тебя не просили.
В отношениях эта дерзкая гамма
теряет свою чемпионскую силу.

Можешь иметь от всего мира ключи,
но они не имеют смысла, кажись,
если за дверью кто-то упорно кричит:
«Больше не вмешивайся в мою жизнь».

Слово «люблю» очень хорошо горит.
Не хуже, чем вольфрамовая нить накала.
Со временем теряет свой колорит,
сколько раз искренне ты его мне сказала?

Слово «люблю» бывает просто пустым,
как использованная жестянка газировки.
Если ты не успеешь так быстро остыть,
ни с кем, кроме тебя, не буду робким.

Слово «люблю» прячется далеко в буре,
как и наша нежность в любой ссоре...
Как в такие моменты не быть хмурым?
Почему мы на слова такие скорые?

Слово «люблю» охлаждает жарким летом,
дарит жизнь на кушетке в реанимации.
Возьми и громко скажи мне слово это...
Начнём непрерывно до утра обниматься.

Давно з нею не бачились,
уникали дотиків,
зорових контактів,
наче вели холодну війну.
Але не сьогодні ввечері.
Заплатив за неї у кав'ярні,
поборов свою гордість
і взяв у руки.
Ніколи не тримав її
настільки ніжно.
Вона ще ніколи не викликала
такого захоплення,
таких звуків у моїй підсвідомості.
Забрав її до себе у квартиру,
у своє тепле ліжко.
У сусідній кімнаті
двоє молодших братів
вдавали, що сплять.
Ми з нею
навшпинецьках пробрались до мене,
щоб ніхто не помітив, що я не сам.
Зачинивши двері,
обома долонями взявся за неї,
пізнавав її
кінчиками пальців.
Ще ніколи вона не дарувала стільки тепла,
ніколи не дихала на мене іскрами.
Вона покорила моє серце,
розбила на ньому метри криги,
зламала мої стереотипи.
Я був прибацаним типом,
бо так рідко читав книги.

Паршива кістка вилітає із псячої буди.
Переважно, непотріб потрапляє в минуле.
Шкода, що так важко йдуть туди люди:
частина, яку ми так собі пригорнули.

Із характером. Ці милі заокруглені вилиці.
Голос, здається, у неї хрипливий вічно.
Багато приемних моментів, які ми забули,
як я забув те, що вона п'ятнадцятирічна.

Увісні ти дуже подібний до цуценяти,
бо ж не питаючи, брав і цьомав.
Ніколи її присутності не вистачатиме,
але найважче зізнатись у цьому.

Подивись, вона ж зовсім не стерва!
Одні з найнеймовірніших ці її крила.
Хто винен, що ти дивна консерва,
яку вона без рук взяла й відкрила.

Моя улюблена, у мене з'явився час.
Я не придбав його, не позичив,
а як дріб'язок, на стежці знайшов.
Він лежав, перевищуючи швидкість.
Такий слизький, такий ілюзорний,
питав мене, коли тебе пригорну?
Крізь широкоплечі магістралі,
кілометри холоднющої сталі,
тисячі стовпів і електродротів,
але не заховане «плоть до плоті».
Протягом тижня телефонує мама,
питає: «Сину, коли будеш вдома?»
А я їй про те, що ще дуже рано,
часу немає. Мовчанням і комами...
Як підліток, що збрехав на касі,
що начебто, йому вісімнадцять.
Адже вчора й сьогодні ті самі
двадцять чотири незмінні.
«Час не з'являється» –
прошепотіло моє сумління.
Це абсолютно сам вирішую,
яка людина буде більшою.
Аналогічно, як чай або кава,
їсти, спати чи знову їсти.
Поруч ти так ніжно й ласкаво:
«Давай візьмемо кілька прогалин
часу для двох».
«У рідному місті».

Це все здавалось таким неможливим,
усе здавалося неіснуючим сном.
Течія несла значущі корективи
своїм різким, невидимим веслом.

Вона мені дарувала свободу та спокій,
посміхаючись у вікні щиро і м'яко.
Як осінній степ, небритий ще поки,
як подих останнього листка м'яти.

Не розумів, «що» і «звідки» кожен раз мене жалить:
чи то приємні спогади, чи то безмежні мрії.
Навчився ставитись до цього, як до держави,
у котрій криза убиває добрі наміри і надії.

Тут демократія повна, що хочеш, те й мелеш.
Корупція, звісно, на одному із найвищих рівнів.
У такому випадку, залишається мені одне лиш:
побороти давні страхи нічні і сумніви підлі.

Від переповненого серця промовляють уста.
Нечасто лише мелодійними фразами й нотами.
Якщо серце твоє, та маленька держава, пуста,
отже, живеш ти лише одними марнотами.

Балансування і порятунк

Часто думаю про поезію як спосіб порятунку. Таке собі виживання у хвилину зневіри чи смутку, шанс втриматися на плаву, отримати друге дихання. Коли тобі вісімнадцять, світ проглядається через збільшувальне скло: усе, що поблизу, що має до тебе стосунок, здається надзвичайно важливим, таким, що хочеться про нього писати тут і зараз, негайно. У це поле зору найчастіше потрапляє любов – рання і запаморочлива. Потім розчарування у ній, пошуки друзів, свого місця у суспільстві. Одним словом, намацування світу через власний досвід, набивання перших серйозних життєвих синців.

Писати у цей час вірші – справа нехитра. Десь таким чином намагаєшся втримати нормальний серцевий ритм. Але часом стається так, що у такому юному віці поезія може несподівано стати підґрунтям, основою, на котру спершу несвідомо починаєш надбудовувати своє життя, а потім усе починає опиратися на слова, як на найміцнішу гарантію. Саме у такий час найголовнішим є зрозуміти, що не писати стає неможливо. Це вже так само важливо, як дихати. Слова, що беруть початок у твоїй голові, починають суттєво впливати на життя, визначати його керунок.

Перша книга – це завжди урочисто і трохи тривожно. Маєш надію, що вона може стати вдалим стартом, але водночас, боїшся падіння, маєш страх раптової відповідальності перед своїм читачем. Разом з тим, перша книга – це також шанс на усі наступні. Давати такий квиток завжди є певним ризиком, але позбавити шансу – не менш небезпечно.

Збірка Олександра Ющак – це своєрідне змішання: не тільки мовне, але й смислове. Це тексти на межі балансування, поміж наївним і виваженим, та подекуди іронічним. Поетичний світ автора нагадує міст переходу із дитинства у дорослішання. Нічого особливого, може, навіть трохи банально, але в такому віці – необхідно. В одних рядках можна знайти ніжність та закоханість, у інших – розчарування, зневіру та нерідко сум. Зважаючи на вік поета, приходить усвідомлення, що у своїх текстах він постійно намагається втримати рівновагу. Виглядає, що таке балансування робить свою справу: вирізьблює його як автора і дає змогу відчути свої сили.

Все, що варто вкладати у себе у вісімнадцять, це дійсно наміри і надії. Ще є запал вдосконалюватись, змінюватись, експериментувати. Справді, поезія Олександра – це така притаманна юності текстова біполярність: від простих рим і образів до складних смислів і загравання із верлібром. Вибрані поезії, котрі увійшли у цю збірку, часто стосуються тем, які завжди болять: втрата друзів, війна, зміна міст і місць, визначення своїх стосунків із Богом. Разом із цим, у текстах автора присутня легкість, яку ні з чим не сплутаєш, яка завжди п'янить. Відчуття, котрі виникають після прочитання збірки, дещо двоякі, можливо, частково заплутані поміж двома мовами. Відчитуєш одночасно багатство значень і певну скупість досвіду. Але разом з тим, проглядається якийсь особливе розуміння світу, в якому існує чесність із собою та іншими. Очевидно, що будуть помітні недоліки, промахи, якісь інші слабкі місця. Але кожен починав із перших кроків, найчастіше невпевнених і тихих.

*Мар'яна Максим'як
програмна директорка Літературного центру імені Аґнона*

Про автора

Олександр Юшак народився в 1997 році у місті Бучачі. Значну частину дитинства прожив у Одесі. Мешкає та навчається у Львові. Студент Львівської богословської семінарії. Пише вірші українською та російською мовами. В 2015 році став учасником молодіжного поетичного проекту «Чорнила душі» (м. Тернопіль), де отримав другу премію. Учасник літературного клубу, що діє при Літературному центрі імені Аґнона у місті Бучачі. «Наміри і надії» дебютна збірка автора.

Зміст

Схоже, я заблукав. Ти безлюдний острів..	4
Дивно звучить: початок початку, кінець кінця..	5
Ти не помічатимеш мене..	6
Моя радість, мов нитка, палала	7
Не напружайся. Мене теж нравиться молчание..	8
В моєї пам'яті волни будуть іскритись	9
Ты улыбаешься, а глаза полны грусти	10
Мне плевать. На рамки. На мнения	11
Когда счастье немедленно рвется наружу	12
Сжигаю свою любимую рубашку	13
У чергову ніч спрацювала сигналізація	14
Рентгениш безжально очиськами	15
Камази шурують по серцевих клапанах	16
Самодостатність залишає надрізи.	17
Четыре вечера. От Дерибасовской до Ильичёвска.	18
Как в маленьком городе после обеда	19
Щёки покрылись блестящим спальником.	20
Через час на встречу к тебе идти	21
В этих городах всего лишь гости	22
Достаю руки из дырявых карманов	23
Сейчас скрипят тормоза машин	24
Пташечко, не обов'язково летіти у вирій..	25
Зустрінемось біля гори високої	26
Я знаю, що ти зараз від мене далеко. Привіт.	27
Наші зірки в різних Галактиках	28
Я відчував цей ніжний запах	29
Перездавати п'ятірку і мити машину, коли дощить	30

Шоколад і якісь там у ньому горішки	30
Свідомість здатна відчувати майбутнє	30
Мені так паскудно ще не було ніколи	30
Запах твоих волос мешаєт спать этой ночью.	35
Когда влюблены, кажется, в морской воде нет соли.	35
Я понимаю, что пришел к заключению	35
Ещё очень долго буду в спину смотреть	35
Важко дихати, бо тремтіння збиває серцевий ритм	36
Так, наче ніжно зі спини підкралась	37
Мені б заснути з тобою в пустелі	38
Торкаєшся зіницею до зіниці	39
Тіло звивалось, мов стяги	40
Наче із одного тіста.	42
Привет. Я видел тебя лишь на фото	44
Мой внутренний мир до глупости ограничен	46
А ты от этой мерзкой войны не устал?	47
Что-то сушит внутри, что-то ёрзает	48
Говорят: «Всегда нужно идти до конца»	49
Слово «люблю» очень хорошо горит	50
Давно з нею не бачились	51
Паршива кістка вилітає із псячої буди	52
Увісні ти дуже подібний до цуценяти	53
Моя улюблена, у мене з'явився час	54
Це все здавалось таким неможливим	55
Не розумів, «що» і «звідки» кожен раз мене жалить	56
«Балансування і порятунок», післямова Мар'яни Максим'як ...	57
Про автора	59

Літературно-художнє видання

Олександр Ющак
Наміри і надії
поезії

Редактор: Марина Безкровна
Дизайн, верстка: Дмитро Садовий
Фото на обкладинці: Віталій Ільєнко
Фото автора: Роман Гудь
Рукописний текст: Олександр Ющак
Післямова: Мар'яна Максим'як

Гарнітура Clear Sans

Видавець Санченко А. В.
Свідоцтво про внесення до реєстру видавців ДК №4371 від 23.07.2012

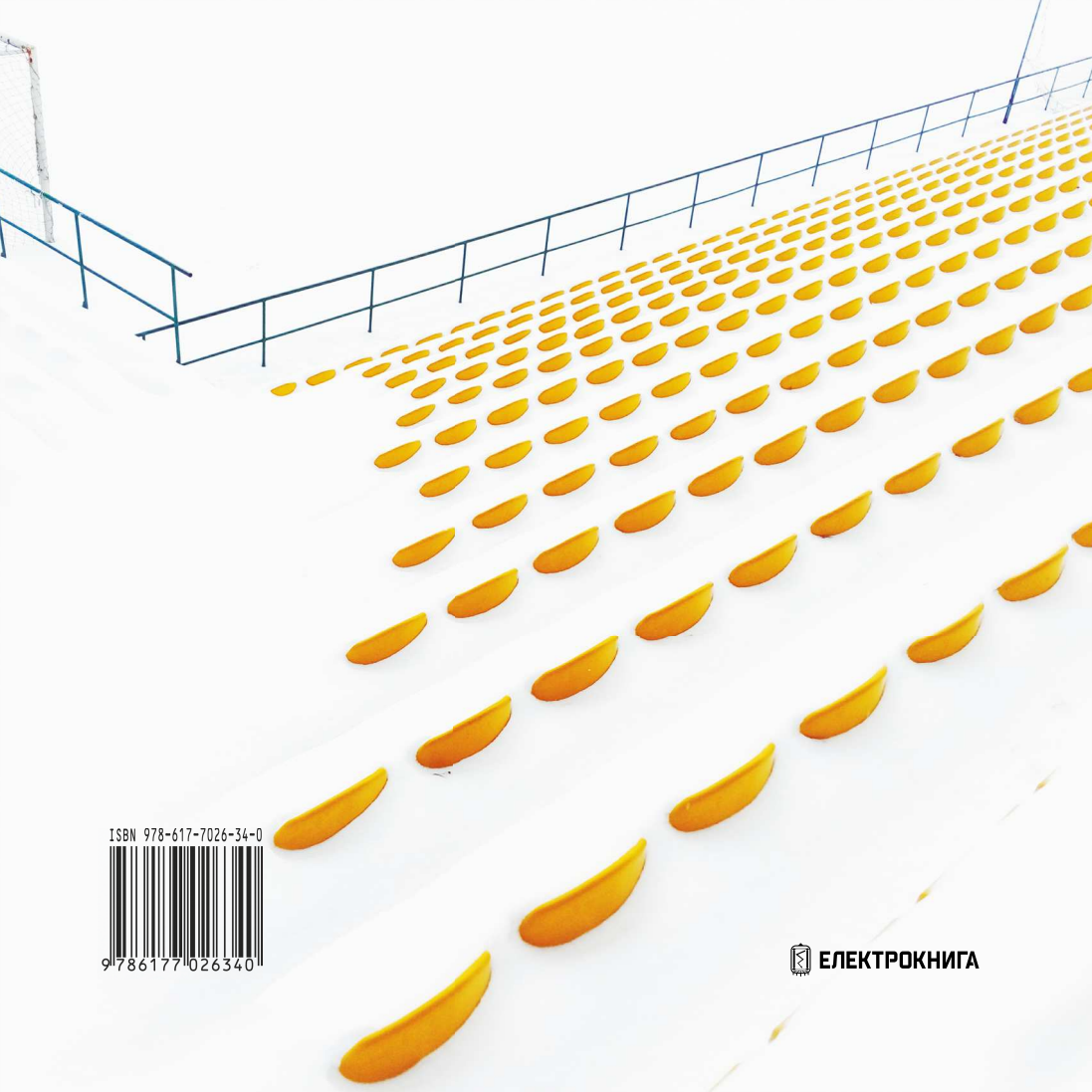
Ющак О.
Ю98 Наміри і надії: Поезії. – Київ: Санченко: Електронкнига, 2014. – 62 с. – укр.

ISBN 978-617-7026-34-0
ISBN 978-617-7026-02-9 (серія)

«Наміри і надії» – дебютна збірка Олександра Ющака, до якої увійшли вибрані поезії, написані протягом п'яти років. Автор є учасником літературного клубу в місті Бучачі, що діє при Літературному центрі імені Аґнона. Книга – це двомовна спроба говорити про найважливіше: любов, віру, радість і розчарування. Збірка відкриває читачеві автора, котрий часто живе у різних містах, постійно пише, закохується, розчаровується, рухається, але ніколи не втрачає своїх намірів і надій.

УДК 821.161.2
ББК 84(4 Укр)6

ISBN 978-617-7026-34-0

9 786177 026340

ЕЛЕКТРОКНИГА